

er der en Række tekniske Smaabestemmelser, som supplerer denne Hovedbestemmelse. Men denne udfyldes derved, at der altid mindst skal svares Stempelafgift af Ejendomsskyldværdieen, men at hvor Vederlaget er større end denne, lægges dette til Grund.

Naar dette Lovforslag fremsættes, er det, fordi det efter min Mening er ganske urimeligt ved en Omsætningsafgift som Stempelafgiften ved Overdragelse af fast Ejendom ikke at lægge den virkelige Pris paa Ejendommen til Grund. Dette var ogsaa den gamle Bestemmelse, som man imidlertid kom bort fra, da man indførte Ejendomsskylden; man troede, at der var nogen Vanskelighed netop ved dette Moment, idet man mente, at naar der var en Ejendomsskyld, maatte man ogsaa tage Hensyn til den her. Men Vanskeligheden synes mig at overvindes derved, at der mindst skal regnes med Ejendomsskyldvurderingen, medens ellers det virkelige Vederlag ved Overdragelsen lægges til Grund.

Hvad der kan indvindes ved Gennemførelsen af et saadant Lovforslag — som jeg meget vil anbefale den høje Rigsdag at vedtage hurtigt, idet der jo ikke foreligger nogen forudgaaende Lov, som strækker sig til den 31. December, og som man kan henvise til —, kan jeg ikke angive i Tal, men enhver vil jo kunne indse, at ved den meget store Handel og Omsætning, der er med fast Ejendom baade i By og paa Land, vil der her blive Tale om en meget betydelig Indtægt, som for hver Dag, Lovforslaget ikke ophøjes til Lov, tabes. Dette sidste gælder naturligvis i ringere Grad Arveafgiften, der er en saa tilfældig og variabel Afgift, men ogsaa her er det dog klart, at der kan ske store Tab for Statskassen, hvis man ikke hurtigt gaar til Forhøjelse af Afgiften, naar man overhovedet vil gaa til den.

Der regnes med, at Arveafgiften kan indbringe 1 Mill. Kr. mere ved den foreslaaede Forhøjelse, derimod maa jeg stadig sige, at det er umuligt at beregne, i hvilket Finansaar Beløbet vil indkomme. Det kan lige saa godt komme ind med 2 Mill. Kr. i 1920—21 som med 1 Mill. Kr. i hvert af to Aar, saa jeg vover ikke at regne med dette som en virkelig Indtægt for Statskassen i det kommende Finansaar. Heller ikke tør jeg anslaa, hvad Overdragelsesaafgiften vil give. Men naar jeg summerer op, hvad disse Lovforslag vil indbringe alt i alt, kommer jeg op paa en Indtægt af 207 Mill. Kr. Dertil skulde

jeg, kunde man sige, lægge den Indtægt, der indvindes ved den vedtagne Forhøjelse af Posttaksterne og ved den Forhøjelse af Statsbanetaksterne, som jeg maa gaa ud fra hurtigt vil blive vedtaget af den høje Rigsdag. Men for det første er disse to Love, hvis de træder i Kraft, mere beregnede paa at imødegaa et Tab end egentlig direkte at skaffe Indtægt. For det andet kan jeg naturligvis ikke med Sikkerhed, selv om jeg har regnet saa nøgternt som muligt, sige, at disse Love just vil indbringe det Beløb, jeg her har anført. Jeg kan derfor ikke komme videre end til at hævde, at jeg tror at være paa den rigtige Side, naar jeg anslaaer Indtægten til i alt Fald 200 Mill. Kr. Og det er dette, jeg har sat mig til Maal at fremsætte Forslag om overfor den høje Rigsdag.

Dette var Skattelovforslagene. Tilbage staar kun at nævne, at jeg ligesom tidligere Aar tillader mig at fremsætte *Lovforslag om en Ændring i forskellige Loves Forelæggelsestid*. Dette Lovforslag er altsaa en Gengangere. Aar efter Aar har Rigsdagen paa Forslag af mig vedtaget, at forskellige store Skatte- og Afgiftslove, ganske særlig Toldloven, ikke skulde revideres til de i de enkelte Love fastsatte Tider. Her foreslaas nu atter, at Revisionen kan udsættes til Udgangen af Aaret 1920, og da Forholdene er ganske som i de tidligere Aar, tror jeg at turde gaa ud fra, at dette Lovforslag ikke vil møde nogen Modstand hos den høje Rigsdag.

Første Næstformand (K. M. Klausen): Eksemplarer af de nu fremsatte Lovforslag vil blive omdelt.

Indenrigsministeren (Rode): Jeg skal først have den Ære, som et beskedent Modstykke til den gyldne Kæde, hvis Led er holdt op for ærede Medlemmer til Beskuelse, at forelægge *Forslag til midlertidig Lov om Eftergivelse m. v. af Kommuneskatter for Skatteaaret 1918—19*. I Foraaret 1918 vedtoges det efter nogen Forhandling paa Rigsdagen „at bemyndige Kommunalbestyrelserne til at eftergive, nedsætte eller udsætte Betalingen af forfaldne Kommuneskatter i det Omfang, hvori de forhaandenværende økonomiske Forhold maatte tale derfor“. Hvad der talte for Lovens Givelse, taler maaske i endnu højere Grad for dens Fornylse, og jeg skal herved tillade mig at anbefale til Rigsdagens Vedtagelse Forslag om dens Fornylse i uforandret Form.

Jeg skal dernæst have den Ære at